

jeg tidligere har udtalt, og som ogsaa er anført af det ærede Medlem, er den, at naar Staten tvinger eller befaler den Umyndige at lade sine Midler bestyre paa en vis Maade, maa Staten overtage Garanti for dem. Der er ikke noget Forhold, hvori jeg finder det naturligere, end netop overfor dem, som ikke kunne hjælpe sig selv. Staten hjælper dem med at bestyre deres Midler, og den siger: Jeg kan tage alle mulige Forsigtighedsregler med Hensyn til den Maade, hvorpaa jeg bestyrer disse Midler; men det er da ogsaa rigtigt, at den overtager Garanti for dem. Det er altsaa ikke nogen øjeblikkelig Lustning, som her gjør sig gjældende, men der er ogsaa i en anden Sag fremkommet saa væsentlige Untalelser fra forskjellige Sider her i Salen i denne Retning, at jeg ikke troer at behøve at opholde mig videre ved dette Punkt. Heller ikke kan jeg tiltræde det ærede Medlems subsidiaire Forslag; thi skjøndt jeg ikke troer, at Statens Garanti hyppigt, og jeg tør sige maastee albrig uden under ganske usædvanlige Omstændigheder, vil overstige de 5 pCt., som det ærede Medlem tilstaaer, er Hovedprincippet, at Staten indstaaer, for mig saa nødvendigt, at jeg ikke kan gaae ind paa nogen som helst Modification. Man maa ogsaa huske paa, at en Garanti, som er begrændset, selv til et Beløb, som maastee ikke vil blive overskredet, ikke for Trediemænd har den Betydning som den fulde Garanti. Vi have seet, at Assurance- og Jernbaneselskaber, hvor Enkelte have paataget sig en solidarisk Forpligtelse, skjøndt denne vilde holde sig indenfor en vis Grændse, ikke have kunnet finde den rigtige Tillid, hvis de ikke der havde paataget sig Sikkerheden fuldtud. Jeg troer vel, at den Enkelte vil kunne gjøre sig klart i det Dørligt, da han overtager en saadan Risiko, hvad en saadan vil komme til at bethyde, men dette er en anden Sag. Det, som vi ville, er at tage Consequenserne af det rigtige Princip og derfor give fuld Garanti. Dette har jeg at bemærke til det ærede Medlems Forslag. — De Forslag, som jeg i Forbindelse med det ærede Medlem ved Siden af mig (Klein) har stillet, ere paa et enkelt nær kun Udtryk for de Tanker, som jeg tillod mig at fremsætte ved 1ste Behandling, og jeg skal

kun med et Par Ord forklare deres Ordlyd, for at vise, at de kun gaae ud paa, hvad jeg tidligere i Principet har anført. Forslaget under Nr. 7 gaaer ud paa, og ganske vist meget stærkt i Modstrid til den ærede sidste Talers Forslag, at den Garanti, som Lovgivningen ved at vedtage dette Forslag finder det rigtigt, at Staten paatager sig fremtidigt, i samme og ganske lignende Forhold skal komme Fortiden tilgode, dog kun saaledes, at ligesom de Midler, som fremtidig bestyres under Massen, altsaa directe indkomme til Overformynderiet og derefter ublaanes, saae Reserverfondens og subsidiaire Statens Garanti, saaledes saae ogsaa de Obligationer, som nu ere tilstede, denne Garanti under samme Forhold. Jeg troer ingenlunde, at denne Sag er af saa vidtgaaende Betydning, at der virkelig derved kan være stor Fare for Statskassen, og jeg er overbevist om, at ligesom nylig i et enkelt Tilfælde saaledes vil Statskassen ogsaa i alle lignende Tilfælde maastee ved enkelte Lovforslag erstatte de Umyndige de Tab, som de have lidt, men jeg finder det rigtigt, at Lovgivningsmagten strax fastslaaer det Princip, som skal gjælde for Fremtiden, ogsaa for Fortiden. Naar vi have forandret Ordet „Ublaan“ til „Overformynderublaan“, er det for at fremhæve, at for de Ublaan af Midlerne, som er stete af Andre, inden de kom i Overformynderiets Hænder, overtager Statskassen ingen Garanti, hverken for Fortiden eller for Fremtiden. Det vil let sees, at det er dette, hvorpaa Forslagene under Nr. 7 og 8 gaae ud. Med Hensyn til § 4 har jeg tilladt mig alene at stille et Forslag om, at 2det Stykke skal udgaae, nemlig om, at de, der erholde Laan af Overformynderiet, skulle give 1 pCt. for at erholde disse Laan. Herom har jeg ved 1ste Behandling udførlig udtalt mig. Hvis Overformynderiet ublaaner til den Rente, som er den almindelige i Landet, er det urimeligt at fordrø 1 pCt. extra selv for den Behagelighed, at saae Udsigt til at kunne beholde Laanet længere, da man muligvis ved at forlange Mere end det Almindelige maa lade sig nøie med Noget, som er mindre godt. Laaner Overformynderiet ud til en Rente, der er mindre end den almindelige — som jeg mener, at